

Aldri mer

Av generalløytnant Rolf R. Eriksen

Generalløytnant Rolf Rynning Eriksen er født i 1911. Krigsskolen 1932–34, Militære høyskole 1937–1938, Generalstabens 1939–40, Hjemmestyrkenes sentralledelse 1941–44. Stabssjef i Forsvarsstaben 1968, generalløytnant og første stabssjef i det nye Forsvarets overkommando 1970–72. Artikkelen er basert på et foredrag general Eriksen holdt i Bekkestua Rotary 4. april 1990.

i Norges Hjemmefrontmuseet (NHM) starter utstillingen med 9. april 1940. Man vandrer så gjennom utstillingen og kommer ut igjen 8. mai 1945. De to siste ord, skrevet med fullskrift ved utgangen, er:

ALDRI MER

Det er naturlig å bruke disse to ord som grunnidé ved en markering av 50 årsdagen for 9. april 1940. – Eller med andre ord – hva har vi gjort for å rette opp de svakheter og mangler som våre dyrekjøpte erfaringer avdekket?

På bakgrunn av den aktuelle internasjonale situasjon, la oss gå tilbake til september 1938 og minnes Hitlers aksjoner mot Tsjekkoslovakia. I siste halvdel av september 1938 satte våre myndigheter i verk mobiliseringsregulenes første trinn «Sett vakt ved kontorene» – mao – døgnvakt ved divisjonene. Det ble opphevet igjen den 1. oktober samme år.

Dette utsnitt av Aftenposten den 1. oktober 1938, viser hvorfor.

Det viser også hvor raskt det internasjonale bilde kan forandre seg. Det er det samme vi opplever nå for tiden – så å si daglig.

Hærordningen av 1933

Det er på sin plass i konsentrert form å nevne litt om bakgrunn og muligheter for Forsvaret etter Hærordningen av 1933.

De politiske myndigheter anså en fredelig ordning av mellomfolkelige tvister sikret ved det nett av tosidige og kollektive avtaler som da fantes, hvorved statene forpliktet seg til å la sine tvister undergi internasjonale rettsavgjørelse, megling eller undersøkelse.

Basert på dette syn anså de faren for krig – om ikke utelukket – i meget vesentlig grad forminskert.

Den styrke av Hæren som kunne settes opp, skulle ha som oppgave å være nøytralitetsvakt og yde forsvar mot tilfeldige nøytralitetskremler.

Idag: 2 nr. 26 sider. + A. Magasinet 28 sider. Lønslyd 30 ore

Aftenposten

1. oktober 1938. Abonn. pris: Utensby: 125. Morgen: 79. kr.

Polen sender Tsjekkoslovakia et ultimatum.

„Jeg tror det er fred for hele vår levetid“

Hvorledes avståelsen av Sudeterland foregår.

Chamberlains hilsen til Londons befolkning som gav ham en hyldest London ikke har sett make.

Daladier blev møtt med jubel over alle grenser i Frankrike.

Chamberlain var gjenstand for voldsom hyldest i München.

100.000

SIERA RADIO

Forleng Jordans norske tannbørster!

Laar bitt. i Gran's Chaufførsk.

Oppgaven – å forsvare landet mot en angriper hvis hensikt det var å besette hele landet – lå utenfor de muligheter Hæren hadde i henhold til Hærordningen av 1933.

Våren 1939 ga Kommanderende General for 1–5 Divisjon direktiv om hvilke enheter som straks kunne tenkes satt opp som nøytralitetsvakt under det alternativ hvor det antas at vi bare behøvde å frykte tilfeldige, ikke planlagte nøytralitetskrenkelser.

Divisjonene ble anmodet om å treffe de nødvendig forberedelser for oppsetting, forlegning, og eventuell transport av de avdelinger som var tatt ut.

Verdenskrigen starter

Angrepet mot Polen startet den 1. september.

1. september 1939 ble rekruttavdelingene i Nord Norge som ennå ikke var dimitert, holdt inne til 1. oktober. Da hadde man over hele landet fått satt opp den planlagte nøytralitetsvakt i henhold til kommanderende Generals direktiv våren 1939.

De 6 bataljoner som etter dette ble kalt inn i oktober 1939, ble avløst i tur- nus på 45 – 60 dager. De ble forlagt på ekserserplasser med sikte på å gi styrkene øvelse. 3 av bataljonene ble forlagt hendig til forsvar av Stavanger- området, som var ansett for å være et mulig område som brohode for en av de krigførende nasjoner.

Området hadde god havn og flyplass velegnet for luft- og sjøoperasjo- ner sett fra begge de krigførendes synsvinkel. Det var lett å forsvare som brohode. Man regnet forøvrig med at det ikke var mulig med tysk interven- sjon lenger nord enn Rogaland, så lenge Royal Navy var intakt.

Da Finlandskrigen brøt ut i desem- ber ble nøytralitetsvakten i Tromsø og Finnmark forsterket. Nøytralitesvak- tens styrke av hæren var 9. april totalt ca. 15 000 mann – 6 000 i Sør-Norge og 9 000 i Troms og Finnmark.

Det tyske angrepet

Det var særlig den tyske marine som ivret for angrep på Norge.

Blandt erfaringene fra krigen 1914– 1918 var på tysk side at man allerede tidlig i den krigen burde ha skaffet seg baser i Norge med muligheter for bedre kontroll av Atlanterhavet.

På NHM har vi kopi av en stabsstu-

die datert i oktober 1939, som marinen lot gjennomføre. Bestemmelsen om at angrepet skulle forberedes ble tatt i slutten av februar 1940 – da general Nicolaus von Falkenhorst den 21. feb- ruar 1940 ble beordret av Hitler til å overta forberedelsene av og komman- doen over angrepet på Norge.

Von Falkenhorst fikk direktiver av Hitler personlig, som også orienterte ham om sine motiver for Norges- aksjonen.

Foruten hensynet til mulige britiske okkupasjonsplaner etter avtale med norske myndigheter, forteller von Fal- kenhorst i sin rapport at Hitler under- streket at:

«Besettelsen var i enhver henseende krigsviktig, krigsnødvendig, ja, krigs- avgjørende, fordi hvis England gjen- nomfører den strategiske omfatning av Norden, ville de nå den helt ubeskyt- tede nordtyske kyst, og veien til hjer- tet av Tyskland ligge åpen. Fremgang i øst og i vest nytter ikke mer, for begge fronter vil få ryggraden bruk- ket, og krigen ville være tapt.»

Den tyske plan bygget på at det skulle lykkes å besette Norge uten motstand ved hjelp av overraskelse supplert med en diplomatisk aksjon. Admiral Raeder overbeviste Hitler om at han ikke trodde nordmennene ville

gjøre motstand, og selv om de skulle gjøre det – ville kystartilleriet ved et overraskende angrep ikke komme til skudd i tide.

Jeg gjentar:

«Trodde ikke at nordmennene ville gjøre motstand».

Vi må ikke stelle oss slik at det er tvil om vi vil bruke vårt forsvar. For- svaret må være troverdig. «Plakaten på veggen» som jeg kommer tilbake til – sikrer nå dette poeng.

Angrepet på Norge fikk dekknavnet «Weserübung». Dagen for dette histo- riens største strategiske overfall var «Wesertag» og det tidspunkt styrken skulle være fremme i angrepshavnene, var «Weserzeit».

Den diplomatiske aksjon som skulle få regjeringen til å gi ordre om ikke å skyte, skulle finne sted Weserzeit + 5 minutter.

Den 2. april ga Hitler ordre om at Wesertag skulle være 9. april, og Weserzeit skulle være kl 0415.

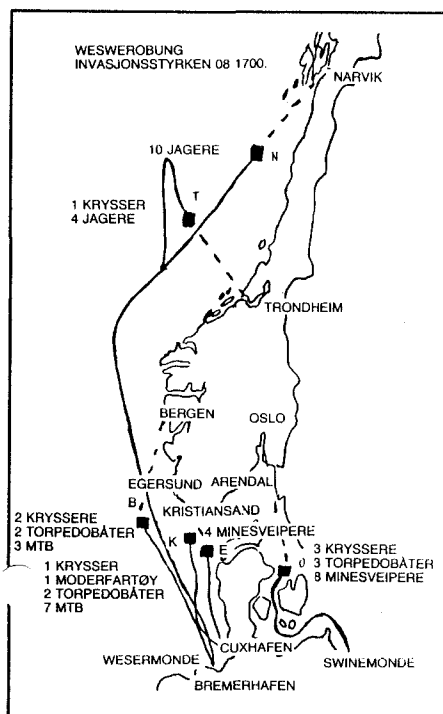
Operasjonen krevde fart – derfor ble alle styrker lastet inn på krigsskip. Overraskelsesmomentet krevde videre at alle styrker måtte nå sine mål til samme tid.

Dette skjema er en avskrift av en side av den tyske sjøtransportplan:

Cheffachiel Nur durch Offiziel						
AVSKRIFT AV ZEITTAFFEL FÜR DIE "WESERÜBUNG NORD UND SÜD"						
DAMPFER	LADUNG	EINSCHIFF ZEIT	ORT	AUSLAUF ZEIT	BESTIM- MUNGSORT	AUSSCH. ZEIT
10 ZERSTÖRER	2000	X-3 ABENDS	WESERMÜNDE	X-2 0 UHR	NIENBURG	X ZEIT
HIPPER 4 ZERSTÖRER	1700	X-3 ABENDS	CUXHAFEN	X-2 0 UHR	DETMOLD	X ZEIT
KÖLN KÖNIGSBERG BREMSE	1400	X-2 20 UHR	WILHELMS- HAFEN	X-1 0 UHR	BREMEN	X ZEIT
1. S. FLOTTILLE KARL PETERS ODER BRUMMER 2 BOOTE 1. S. FL.	500	X-2 20 UHR	CUXHAFEN	X-1 0 UHR	BREMEN	X ZEIT
4 BOOTE 2. M. S. FL.	150	X-1 0 UHR	CUXHAFEN	X-1 530 UHR	ELS FLETH	X ZEIT
KARLSRUHE TSINGUTU 2 BOOTE 6. T. FL. 4 BOOTE 2. S. FL.	1000	X-1 0 UHR	WESERMÜNDE	X-1 530 UHR	KARLS- HAFEN	X ZEIT
1 BOOT 5. T. FL.	100	X-1 0 UHR	WESERMÜNDE	X-1 530 UHR	ALTONA	X ZEIT
BLÜCHER LUTZOW, EMDEN 1 BOOT 5. T. FL. 2 FANGBOOTE 1. R. FL.	1000 1600	X-3 ABENDS	SWINEMÜNDE	X-2 2200 UHR	OLDENBURG	X ZEIT

Bestemmelsestedene kodet. Forbokstavene er riktige:

N for Narvik, D for Drontheim, B for Bergen, E for Egersund, A for Arendal, og O for Oslo.

Kartoversikten viser situasjonen 12 timer før målet nåes – altså 8. april kl 1700.

En styrke bestående utelukkende av krigsfartøyer leder etterretningsmessig ikke naturlig til at det er landsetting som er målet med operasjonen.

Vi diponerte ingen rekognoseringsmidler som kunne oppdage flåtestyrken merket på kartskissen.

I en rapport av 4. april 1940 fra M.I.3.b i War Office med tittelen «Indications of possibility of German Action against Scandinavia» heter det bl.a.:

«There is therefore, at present, no concentration of troops in this area which could readily be made available for such a project, but troops can be moved from central Germany rapidly...»

Britene trodde derfor at hensikten med flåtestyrkene var å bryte ut i Atlanterhavet gjennom Grønlandsstredet, og traff sine forholdregler ut fra dette. De trakk de vaktfartøyer, som var postert ved minefeltene (som var lagt ut 8. april), vekk fra norskekysten for å bruke dem mot de tyske flåtestyrker.

De direktiver som den tyske ambassadør hadde fått i samband med angrepet omfattet bl.a.:

«Kongen må forhindres fra å forlate landet ved okkupasjon. ...

Og det vil være påkrevet å overvåke kongeboligen direkte og i nødsfall forhindre ham i å forlate slottet...»

Som et eksempel på tysk tro om ingen motstand, kan nevnes at de tok hensyn til Kongens stilling som statsoverhode ved i planen å sørge for at «Blücher» førte med seg et musikkorps som ved 4–5 tiden om morgenen 9. april skulle spille en hyldningsmarsj på slottsplassen.

Den første som krysset de tyske planer var «Pol III» som skjøt varselskudd og praiet eskadren ved innløpet til Oslofjorden. Sjefen kaptein Welling Olsen ble såret og druknet.

Overraskelsen ble dermed brutt.

Meldingen om dette førte til at regjeringen møttes om natten 9. april.

Senkningen av «Blücher» la kjelker i veien for angrepsplanens diplomatiske aksjon.

Den tyske ambassadør, Braüer, skulle etter planen ha levert sitt ultimatum kl. 0420 – Weserzeit + 5 min. Han møtte opp på Victoria Terrasse forsinket kl 0430 – det kom nemlig ikke noe skip til Oslo havn.

Ultimatumet ble som kjent avslått av regjeringen.

Hva skjedde så på tysk side etter at ultimatumet ble avslått?

I Oslo havn lå et etterretningsskip med en radiosender og med en kodeliste som også var «Anlage II» til operasjonorden til alle avdelinger som deltok i angrepet.

I «Anlage II» står bl.a. (oversatt): «Forutsetningsvis vil senderen i Oslo (frekv. 260 khz) fra og med Wesertid ved bruk av følgende signalliste sende melding om status for forhandlingene med den norske regjering.» og videre:

«For å ta imot disse signaler skal alle tildelte tjenestesteder i rett tid ha en mottaker innstilt.»

Signallisten som også gir en pekepinn om hvilke alternativer tyskerne ventet seg, inneholdt følgende koder:

Anruf r a p
a t i Alles in Ordnung. Norwegen nimmt Forderungen an.
d o r Norwegische Regierung hat Schiessverbot erlassen.
u b f Norwegische Regierung noch unentschlossen. Verhandlungen ziehen sich hin.
s w a Scheinwiderstand zur Wahrung der neutralen Haltung, kein ernster Widerstand.
w u f Norwegische Regierung zu ernstem Widerstand entschlossen.

I følge nevnte radiosenders loggbok ble sendt to telegrammer – ett med UBF og ett noe senere med WUF.

Alle tyske styrker visste derfor tidlig den 9. april om morgenen at ultimatumet var avslått – og dermed at planen om en fredelig okkupasjon var mislykket.

Hvorfor reagerte man ikke på opplysningene om at noe var på gang som kom til UD via forskjellige veier? – har folk spurt seg.

Hold denne avismelding i Aftenposten 8. april sammen med kartskissen foran:

SISTE.

Mellem 90 og 100 tyske skib for nordgående.

Det meddeles at et stort antall tyske krigsskib, mellem 90 og 100 har været observeret for nordgående i Storebelt og Kattegat idag morges.

Fartøiene var vesentlig mindre bevokningsbåter og armerte trålere, men det såes også nogen store krigsskib.

Koht nevnte i Utenrikskomiteen 8. april:

«dei meldingene som hadde komi om tyske planer mot Noreg, serlig om å sette seg fast ein stad på sør-kysten, men eg la attåt at meldingene eg hadde fått hadde ikkje så sterkt grunnlag at ein kunne væra viss på at dei var sanne».

I Generalstaben hadde man en Utenriksavdeling som via åpne kilder studerte militære forhold i de forskjellige land. Vi hadde en militærattasje i Finland og en deltidsarbeidende militærattasje i London (vedkommende var ansatt på Borregårds kontor i London).

All informasjon utenfra kom fra ambassadene via UD og Koht til Forsvarsministeren.

Vi hadde ingen militær etterretningstjeneste, og hadde ingen midler som kunne oppdage situasjonen 12 timer før angrepet, som er vist tidligere.

Det var opprettet et Forsvarsdepartementets Opplysningskontor – kalt SVARTKAMMERET som drev med koder og chiffer samt avlytting av fremmede radiosignaler.

Vi har idag en effektiv etterretningstjeneste med visuell, akustisk og elektronisk overvåking av vårt interesseområde. Etterretning er et nasjonalt ansvar. Det er foruten i NATO-

sammenheng, bilateralt nært etterrettingsamarbeid med flere land – bl. a. i sammenheng med satelittovervåking. Det er i krisesituasjoner nært samarbeid mellom Forsvaret og UD slik at opplysninger fra de forskjellige kilder blir samstemt presentert for regjeringen.

Pr. 1989 hadde vi 13 forsvarsattasjer – mot som nevnt 1 1/2 i 1940.

Med det tekniske opplegget vi har idag, ville vi ha oppdaget transportene til innlastingshavnene, og vi ville ha fulgt sjøtransporten hele veien.

Vårt problem ville ha vært å avgjøre om det som foregår er en øvelse eller om det er alvor. De sovjetiske marineøvelser gjennom årene har gjort det vanskelig å avgjøre dette.

Med det apparat britene hadde i 1940 – greidde de, som tidligere nevnt, ikke å skaffe seg nødvendige informasjonen om tyskerne planer og operasjoner, og de trakk ikke de riktige konklusjoner av de opplysningene de hadde.

Den britiske minelegging 8. april ble et forstyrrende element for norske myndigheter og dermed en fordel for tyskerne. Regjering og Storting brukte hele dagen den 8. til å finne frem til en formulering av protestnoten som ikke brakte oss i krig med England.

Stortingsmøtet som hovedsaklig behandlet notespørsmålet, var ferdig kl 2100 og regjeringen skiltes kl 2130.

I sin bok «Fred og Fridom» skriver Koht om dette bl.a.:

«Det er underleg – og syrgjeleg vondt – no etterpå å tenke på at korkje eg eller nokon i Regjeringa tala om tilfeller med det torpederte tyske troppe transportskipet utafor Lillesand eller om det eg hadde nemnt i Utanriksnemda om føremiddagen om meldingane frå Tyskland om planane mot Sør-Noreg – og heller ikkje om den tyske flåten på veg mot Narvik. Eg kan vel ha tenkt at dette siste var gjort opp med at den britiske flåten var farvanet.»

Det må karakteriseres som en alvorlig forsømmelse at disse informasjonene ikke ble formidlet videre hverken til regjeringskolleger eller til Kommanderende General og Generalstabs sjefen, som begge hadde fått ordre om å være tilstede i Stortinget om kvel den.

Det er farlig å låse seg fast i oppfatninger om hva som er mulig.

Jeg tenker her på følgende: «Eg kan

vel ha tenkt at dette siste var gjort opp med at den britiske flåten var i farvanet».

Både på militært og på politisk hold hadde man, som nevnt tidligere, den oppfatning at noen landgang i Norge nord for Stavangerområdet ikke var mulig så lenge Royal Navy var intakt.

Faren ved å låse seg i en fast oppfatning av hva som er mulig for en motstander er ikke et særnorsk problem.

Etterretningstjenesten i Israel var av den oppfatning at Egypt ikke kunne bestride Israels lufthærredømme over Suez-kanalen. Derfor var en kryssing av kanalen fra Egypts side ikke ansett som mulig.

Under et besøk på Hjemmefrontmuseet i 1984 av presidenten for Knesset, som var sosialminister i Golda Meiers regjering i 1973 fortalte han på forespørsel, at denne regjering i 1973 da Israel ble angrepet over kanalen, baserte seg på etterretningstjenestens vurdering.

Israels regjering var opptatt av det gisseldrama som på samme tid utspant seg i Østerrike.

USA trodde heller ikke Pearl Harbor var mulig for japanerne.

Mobilisering

Hvorfor forvirringen om mobiliseringsordren, spurte folk seg.

Om dette spørsmål siterer jeg igjen fra Kohts bok «Fred og fridom» om regjeringens drøftelser natten 9. april.

«Forklaringa på denne motseiinga (Stille eller alminnelig mobilisering) trur eg er einfelt nokk. Da vi drøfte

spørsmålet i Regjeringa kom vi der til å nytte ordet «brigade» trolig for di Ljungberg hadde nemnt at mobilisering ikkje trangs i 5. og 6. brigade. Vi ikkje militære lekfolk i Regjeringa nytta da ordet (Brigade) berre med tanke på den geografiske avgrensinga, utan omsyn til den tekniske meininga av ordet som berre ein part av heile hær-skipnaden. Men når Ljungberg sa eller hørte «brigade», så tenkte han heilt naturleg på det tekniske innhaldet av ordet og beit seg fast i det. Vi andre i Regjeringa meinte – heilt truskyldig, kunne ein mest seia – at «mobilisering» ville seie innkalling av alle mann og alle våpen så fort som mogleg.»

Uten å skifte sol og vind i mobiliseringsspørsmålet – steiler jeg ved bruken av «militære lekfolk» og «truskyldhet» i forbindelse med mobilisering, om statsråder i en regjering som har sittet i 4 år og med beredskap i september 1938 og videre siden 1.9.39 – i 7 måneder.

Sett i sammenheng med Mobiliseringsreglene hvor det bl. a. var bestemt at:

«Samtidig som mobiliseringsordren sendes ut, vil det gjennom vedkommende sivile myndigheter gå ut underretning om at mobilisering er befalt....»

Selv «ikkje militære lekfolk» i statsråds posisjon burde ha satt seg inn i mobiliseringsreglene for å i alle fall å forberede hva deres eget departement skulle gjøre etter nevnte bestemmelse.

Den enkelte statsråden burde ha tenkt igjennom hva han skulle gjøre i tilfelle alvorlige brudd på nøytraliteten

Oslo Militære Samfund

Famileaften 23/4-1990:

Foredrag av Olaf Orheim:

I kulde og is

– Den Norske Sydpolekspedisjonen 1990.

krevde at ytterligere tiltak måtte vurderes.

Regjeringen greidde heller ikke via NRK å fortelle det norske folk at de hadde avslått det tyske ultimatum, og hva de hadde bestemt seg for. 126 år med fred kan tildels forklare at heller ikke Regjeringen synes mentalt forberedt på hva krig og krisehåndtering innebar.

I NATO-regi med deltakelse på høyt nivå i alle land, drives det annet hvert år øvelser i krisehåndtering, og regjeringene har etter slike øvelser i Forsvarsjefens regi, fått en en-dags orientering – nåværende regjering er alt orientert.

Vi har nå en militær beredskapsplan og en sivil beredskapsplan – koordinert innbyrdes – og slik ordnet at de enkelte tiltak kan utløses over radio ved hjelp av korte kodeord og/eller innkallingskort av forskjellig farve.

Jeg trekker frem enkelte episoder som hendte 9. og 10. april.

- En general stoppet mobilisering kl. 2315 den 9. april og ga skyteforbud – uten at grunnen til denne bestemmelsen er angitt. Det kan muligens ha skjedd som følge av Quislings tale i NRK.

- En oberst ringte 10. april og spurte general Ruge om det skulle mobiliseres.

Disse eksempler viser usikkerhet på grunn av mangel på informasjon om hva regjeringen hadde bestemt seg for, og på kontakt med overordnet myndighet. Var vi krig – eller var vi ikke i krig, som NRK meldte.

«Direktiv for militære befalingsmenn og militære sjefers ved væpnet angrep på Norge» (Kgl. res 10. juni 1949) – i Forsvaret kalt «Plakaten på veggen» fordi den skal henge på alle forsvarets kontorer – sørger for at slik usikkerhet ikke skal gjenta seg.

Det heter her bl.a.:

«Militær befalingsmann som får kjennskap til at væpnet angrep finner sted innenfor det kommandodistrikt der han skal møte ved mobilisering, skal uten videre gjøre sitt ytterste for å nå fram til sitt mobiliseringssted på kortest mulig tid»

og videre

«Et væpnet angrep skal gjelde som ordre til full og øyeblikkelig mobilisering over hele landet, dersom Kongen (Regjeringen) blir satt ut av spillet av fienden. Ordre som utstedes i Regjeringens navn, om å avbryte mobilisering, skal betraktes som falske....»

Vårt mobiliseringsberedskap viste at overfor et strategisk overfall hadde vi for få og for konsentrerte mobiliserings- og oppsettingssteder for våre avdelinger.

Mobiliseringslagene for de norske styrker lå i stor grad i den større byer eller på ekserserplassene – og ble tatt av tyskeren tidlig om morgenen den 9. april.

Nå er depotene spredt og basert på lokal mobilisering – men dessverre med vaktholdsproblemer og derfor utsatt for tyverier, med stort oppslag i pressen.

I 1940 knirket samarbeidet med den allierte støtte både på grunn av språkvansker og mangel på kjennskap til hverandre. Tjeneste i NATO-staber og NATO-samarbeidet samt bilaterale avtaler om adgang for norske offiserer til å gjennomgå militære skoler i enkelte land (US, UK, Canada, Frankrike, Tyskland, og Sverige) gir offiserene øvelse i slikt samarbeid.

Jeg minner om hva jeg nevnte om våre myndigheters sikkerhetspolitiske vurdering som lå bak Hærordningen av 1933.

Jeg minner også om Aftenposten 1. oktober 1938 som er vist i begynnelsen av artikkelen.

En erfaring bør politikere trekke av forsvarspolitikken i 30-årene frem til 9. april.

Man bør ikke være for raske til å bygge sin forsvarspolitik på foranderlige traktater, usikre samfundsendringer, løfter og håp.

Det går raskt å bryte ned et godt forsvar, men det tar lang tid å bygge det opp igjen.

9. april og de etterfølgende 50 år bør nå ha lært oss alle at trygghet, fred, og frihet bare kan være felles, kollektiv, europeisk, helst global – der alle bidrar med sitt.

9. april må derfor ikke bare minnes – 9. april må aldri glemmes.

STOR NOK FOR DE STØRSTE - GOD NOK FOR DE BESTE.

Busy Bee opererer i dag en rekke ruter for etablerte rutelly-selskaper som SAS, Braathens SAFE, Linjefly KLM, PanAm, Air UK og British Midland. Hovedvekten av trafikken ligger på Norge og Skandinavia, men vi opererer også i andre deler av verden, for eksempel for FN i Midt-Østen.

I tillegg opererer vi en rekke faste ruter på charterbasis, blandt annet for Forsvaret og Gulliver Reiser.

Busy Bee har operert i dette markedet siden 1966 og har opparbeidet en solid kompetanse innen flytransport. Vi flyr Boeing 737, Fokker 50 og Fokker F 27 - den siste er en ordentlig "landeveisens traver", den første versjonen fløy i Norge allerede i 1958. Med over hundre avganger pr. dag betyr dette nesten femtusen flyseter i luften daglig.

Du sitter i ett av dem.

Hovedkontor, Oslo Lufthavn - Tlf.: (02) 12.31.40

fly you there with STYLE and SMILE